

עמ"ת 39261/02/21 - מדינת ישראל נגד לית גאזי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

עמ"ת 39261-02-21 נ' לית גאזי

לפני	כבוד השופט אברהם הימן
העוררת	מדינת ישראל
נגד	
המשיב	לית גאזי

החלטה

לפני ערר על החלטת בית משפט השלום בתל אביב-יפו (השופטת ע' יהב) מיום 16.2.21 אשר הורתה על שחרורו של המשיב בכפוף לערבויות.

רקע דיוני

נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק, התפרצות לבית מגורים וגניבה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 15.10.20 עובר לשעה 20:00, הגיע הנאשם, שהינו תושב סאווה שבנפת יהודה ושומרון, אל דירה בעיר חולון, טיפס על הקיר החיצוני, ניפץ את שמשת הסלון ונכנס אל הדירה. הנאשם נטל מהדירה כסף מזומן בסך של 4,000 ₪, תכשיטי יהלומים וכלי כסף, ונמלט עם הרכוש.

בד בבד עם כתב האישום, הוגשה בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים. בבקשה נטען כי התשתית הראייתית לכתב האישום מתבססת, בין היתר, על ממצאי D.N.A המלמדים על מציאת דמו של המשיב בדירה שנפרצה, וכי העבירות המיוחסות למשיב, שהוא בעל עבר בעבירות ביטחוניות, מקימות עילות מעצר משום חשש להתחמקות מן הדין.

בדיון שהתקיים בבית משפט קמא ביום 16.2.21 הודיע הסניגור כי הוא מסכים לקיומן של ראיות לכאורה.

בהחלטתו מיום 16.2.21 קבע בית משפט קמא כי עבירת הרכוש המיוחסת למשיב אינה פשוטה אלא כזו המגלמת בצדה מסוכנות לגופו של אדם שכן מדובר בהתפרצות לבית מגורים המקים פוטנציאל לחיכוך. כמו כן נקבע כי העובדה שהמשיב תושב השטחים וקיימת עילת הימלטות מן הדין בעלת משקל כבד אינה מונעת חלופת מעצר, וניתן לאיין את מסוכנותו של המשיב והחשש להימלטותו מן הדין בערבויות משמעותיות.

בהתאם לכך, הורה בית משפט קמא על שחרורו של המשיב בכפוף להתחייבות עצמית בסך של 10,000 ₪, ערבות צד ג' בסך של 8,000 ₪ והפקדה במזומן בסך של 6,000 ₪. כמו כן נאסר על המשיב לשהות בתחומי הארץ ללא אישור או שלא לצורך דיונים בעניינו.

בית משפט קמא קיבל את עתירתה של העוררת ועיכב את ביצוע ההחלטה עד להגשת ערר.

הערר הוגש ובדין שהתקיים לפני ביום 18.2.21 שמעתי את טיעוני באי כוח הצדדים.

טיעוני באת כוח העוררת

באת כוח העוררת טענה כי החלטת בית משפט קמא שגויה. לטענתה, החשש להימלטותו של המשיב מן הדין כאשר מדובר בשוהה בלתי חוקי, בעל עבר פלילי בעבירות ביטחוניות בגין ריצה מאסר, הצפוי לעונש מאסר בגין המיוחס לו בכתב האישום הנדון, הוא משמעותי, וכי מתקיימת גם עילת מעצר אף משום החומרה בעבירת הרכוש שביצע והמסוכנות הנשקפת ממנו לשלום הציבור ולרכושו.

באת כוח העוררת טענה כי ההלכה שנקבעה בבש"פ 6781/13 **קונדוס נ' מדינת ישראל** (4.11.13) (להלן: "עניין קונדוס") מבססת את עמדתה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים והפנתה לבש"פ 604/21 **זכארה נ' מדינת ישראל** (1.2.21).

באת כוח העוררת טענה כי תנאי הערובה נוקבים בסכומים נמוכים שאין בהם להבטיח את התייצבותו של המשיב למשפט בעניינו.

טיעוני בא כוח המשיב

בא כוח המשיב טען כי אין להתערב בהחלטת בית משפט קמא. לטענתו, לא מתקיימת עילת מסוכנות משום עבירת רכוש. מדובר במשיב צעיר, המיוחסת לו עבירת רכוש בודדת ואין בעברו הפלילי בעבירות ביטחון להקרין על מסוכנותו.

בא כוח המשיב טען כי הערבויות שניתנו גבוהות בהתחשב בקושי הכרוך בהשגתן על ידי תושב שטחים וכי הערבה צד ג'

היא תושבת ישראל.

דין והכרעה

השאלה העולה לדין במקרה שלפני, עולה תדיר ככל שמדובר בבקשות למעצר עד תום הליכים של תושבי הרשות הפלסטינאית ("השטחים"). הבסיס למחלוקות בתיקים אלה, כמו בזו שלפני, הוא בעקרון של המענה המשפטי לעילת המעצר. ככל שמדובר בתושב "השטחים" אזי העילה הינה חשש להימלטות מאימת הדין. עילה זו עולה וקמה משום המצב הגיאופוליטי השורר במקומותינו אשר נדמה כי אין הוא מחייב פירוט והוכחה. קשה, עד כדי לעיתים בלתי אפשרי, לגרום לתושב השטחים העומד לדין בבית משפט בתחום המדינה, להביאו לדין. הניסיון השיפוטי לימדנו כי, לעיתים, משום מצבי סגר או איסור כניסה של תושבים אלה לתחום המדינה, הרי שגם אם ברצונם להיכנס, נבצר מהם לעשות כן משום המצב הביטחוני או ממניעים ביטחוניים אחרים. אותו ניסיון שיפוטי גם לימדנו על אודות הקלות לפיה יש ובידי האדם להתחמק מלהופיע לדין משפטי. הדרך להביא אדם תושב השטחים לדיונים במשפטו בתחום המדינה, מורכבת ביותר. המקרה שלפני אך מלמד על כך. המשיב, אשר זהותו כמי שפרץ לדירה וגנב רכוש בעליה, מצוי היה ב"שטחים". בקושי רב ובמאמצים ניכרים עלה בידי הרשויות לעצרו ולהביאו לחקירה ולדין.

הדברים ברורים. אלא שעל פי הדין ככל שעילת המעצר היא הימלטות מן הדין, יש בידי בית משפט לנקוט בדרכים משפטיות כדי לחייב את המשיב להגיע למשפטו ולתת את הדין. השאלה במקרה שלפנינו חורגת מעילה זו. המשיב, נכנס לישראל בניגוד לחוק, אלא שמטרתו לא הייתה, כרבים אחרים, תושבי השטחים - לשבור שבר ולעבוד כדי להתפרנס ולפרנס משפחותיהם. מטרתו הייתה פלילית, לפרוץ לדירה, לרמוס זכויות תושבי המדינה ולגנוב רכושם. העבירה של התפרצות לדירה וגניבת רכוש בעליה, עבירה חמורה ביותר היא. המחוקק הביע כוונתו באשר לחומרתו עת קבע העונש הקבוע בצד עבירה זו בחוק - שבע שנות מאסר (ללא עבירת הגניבה כעבירה עצמאית אחרת). אלא שחומרת העבירה אינה אך משום סיבה פורמלית זו, הסיבה היא הסכנה לשלום הציבור. מקרים טרגיים אירעו אך משום שבעליה של דירה הגיע אליה בעת שפורצים נמצאו בה. נדמה כי אין צורך להרבות מילים באשר לנסיבות החמורות ביותר של ביצוע עבירה זו.

יש להוסיף על כך, שלמשיב עבר פלילי בתחום עבירות הביטחון. ביום 8.8.19 נדון המשיב לעונש של 23 חודשי מאסר בפועל, בבית משפט צבאי שומרון, בגין עבירות של זריקת חפץ לעבר כלי תחבורה, זריקת או הנחת חומרי חבלה בכוונה לגרום למוות או לחבלה לאדם או לנזק לרכוש, סחר בציוד מלחמתי יציאה משטח סגור. אני דוחה טענה כי ככל שמדובר בהרשעות קודמות ובמעשים אשר נדונו בבית משפט צבאי אין הם בבחינת העבר פלילי. אכן, אין מדובר במעשים אשר נדונו בערכאות של המדינה, אלא שאין להתעלם מעצם המעשים החמורים בגינם נדון המשיב.

לפיכך, מתוך האמור לעיל, העילה למעצרו של המשיב אינה אך חשש להימלטות מן הדין, אלא השילוב, של כל האמור לעיל, תושב השטחים, הנכנס לישראל כדי לבצע עבירות חמורות, מבצע עבירות חמורות ביותר, מסכן את תושבי המדינה, בשים לב לעברו הביטחוני, כל אלה מקימים עילת מסוכנות ברף גבוה ביותר.

כאן המקום להפנות לעניין קונדוס שאוזכר לעיל, בו נדונה שאלת העילה בגינה יש לנקוט בהליך של מעצר עד תום הליכים בעניינו של תושב השטחים אשר ביצע עבירות נוספות על העבירה של כניסה לישראל שלא כדין.

וכך נאמר:

"שיקול מרכזי נוגע לעבירות המיוחסות לנאשם - האם מיוחסת לו אך עבירה בגין עצם הכניסה לישראל שלא כדין, או שמא מיוחסות לו גם עבירות נלוות. אין דומה מי שביצע עבירה של שהיה בלתי חוקית לבדה, למי שביצע לכאורה, בנוסף לשהייה הבלתי חוקית בישראל, גם עבירות אחרות. אין מקרה בו מדובר בעבירות קשות וחמורות שפגיעתן בציבור ובפרט כבדה, דומה למקרה שעניינו עבירה קלה יחסית. כאשר מדובר בעבירות חמורות, וככל שפגיעתן בקרבן העבירה קשה יותר, קיים אינטרס ציבורי כבד משקל יותר למצות את הדין עם מבצע העבירה. אציין כי במקרים בהם מדובר בעבירות חמורות, ובפרט נוכח הסמיכות הגיאוגרפית בין ישראל לאזור, קמה ממילא לרוב גם עילת המסוכנות, אם משמעות שחרורו של הנאשם לאזור היא כי הוא יוכל לשוב ולנסות להיכנס לישראל לשם ביצוע עבירות דומות נוספות. מקום שקיימות עבירות נוספות, שאלת ההתחמקות מן הדין אינה עומדת לבדה ולרוב יש לבחון גם את מסוכנותו של הנאשם, אם יפר את תנאי השחרור שעל קיומם אין למערכת האכיפה בישראל דרך לפקח באזור.

מכל מקום, ככל שמדובר במי שמיוחסות לו עבירות נוספות לעצם השהיה הבלתי חוקית בארץ, יהיו מקרים בהם יהיה זה מוצדק להבחין בין מי שהעבירות הנוספות שביצע נועדו אך כדי "לאפשר" את המשך שהייתו בישראל, למי שביצע עבירות נוספות בנפרד ובמנותק מעצם הכניסה הבלתי חוקית לארץ".

עולה מן המקובץ שמסוכנותו של המשיב בצירוף החשש להימלטות מן הדין ועברו הפלילי הביטחוני שוללים האפשרות לשחררו לחלופת מעצר.

אשר על כן, אני מקבל את הערר, אני מורה על ביטול החלטת בית משפט קמא ובתוך כך מורה על מעצר המשיב עד תום ההליכים.

המזכירות תעביר החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, י"א אדר תשפ"א, 23 פברואר 2021, בהעדר הצדדים.